Εναλλακτική πληροφόρηση

Δέφτερη Ανάγνωση

Ειδήσεις για την εβδομάδα και σχόλιο για τις εξελίξεις

Τοπικά

Οικονομία

Σχόλια

Διεθνή

ΤΟΠΙΚΑ

Επιτέλους συμφωνία με την εκκλησία... με την οποία γλιτώνει 150 εκατομμύρια

Η πιο θεαματική, ίσως, συμφωνία που ανακοινώθηκε πριν την αποχώρηση του Κ. Καζαμία από το Υπουργείο Οικονομικών ήταν η συμφωνία για την φορολογία των επιχειρήσεων της εκκλησίας – ιδιαίτερα των πωλήσεων γης. Η ανακοίνωση ήταν εντυπωσιακή για δυο λόγους: ο αρχιεπίσκοπος μέχρι πρόσφατα δεν φαινόταν διατεθειμένος να κάμει οποιαδήποτε υποχώρηση στην κυβέρνηση του Δ. Χριστόφια, αλλά και η παρουσίαση της στην αποχώρηση του Κ. Καζαμία, έμοιαζε με μια παράδοξη προβολή του από την Εκκλησία. Το τί σημαίνει το δεύτερο μπορεί να φανεί στο μέλλον, αλλά για το πρώτο, δηλαδή για την απόφαση της εκκλησίας να συμβιβαστεί τώρα υπάρχουν μερικοί πρακτικοί λόγοι. Αυτήν τη βδομάδα ανακοινώθηκε ότι στο τομέα των επενδύσεων θα εμπλακεί και η εκκλησία, και αυτή η παρέμβαση θα συνενώνει τρία ισχυρά εκκλησιαστικά ταμεία: Της Αρχιεπισκοπής, της μητρόπολης Λεμεσού, και της μόνης του Κυκκου. Άρα και στο εσωτερικό της Ιεράς Συνόδου φαίνεται να υπάρχει μια κίνηση συναίνεσης για τα οικονομικά. Είναι λογικό σε αυτό το πλαίσιο, να υποθέσει κάποιος ότι η εκκλησία θα ήθελε σίγουρα να αποφύγει το αίσθημα καχυποψίας, το οποίο αυξήθηκε τα τελευταία χρόνια με την άγαρμπη συμπεριφορά του αρχιεπισκόπου. Η όλη συμφωνία βασίζεται σε ένα πλαίσιο του 2005 και ο συμβιβασμός περιέχει στοιχεία, όπως παρατήρησε και ο Πολίτης, της ανάλογης συμφωνίας την οποία σύναψε η Πολιτεία με την μονή Κυκκου το 1999 με παραγραφή οφειλών και κλείσιμο συμφωνίας για καθεστώς φορολόγησης.

Το Δημόσιο, πάντως, έχασε 170 ευρω, αλλά ο αρχιεπίσκοπος, ο οποίος έχει την φήμη σκληρού οικονομικού διαπραγματευτή, φαίνεται να ανησυχούσε και για αυτήν την διάσταση, οπότε έριξε την σπόντα/ διαβεβαίωση ότι η εκκλησία καθυστέρησε μερικές πωλήσεις για να μπορέσουν να εισρεύσουν στα κρατικά ταμεία μερικές δεκάδες – συγκεκριμένα 20 - εκατομμύρια. Οπότε το πόσο που θα χάσει το Δημόσιο θα είναι γύρω στα 150 εκατομμύρια. Από την θετική όψη, βέβαια, έκλεισε η συμφωνία. Όμως, η επίθεση φιλίας της Εκκλησίας λογικά κάτι κρύβει στο βάθος. Υπάρχουν λ.χ. φήμες ότι και η Εκκλησία κάνει δικές της κινήσεις για την προσέλκυση ρωσικών κεφαλαίων.

Ο Κίκης αποχωρεί με πολλαπλές ερμηνείες..

Το πρωτοσέλιδο του «Φιλελευθέρου» για αποχώρηση του Κ. Καζαμία λόγω προβλημάτων υγείας προέκυψε εντυπωσιακά απρόσμενα - αν και βολικά- στο πολιτικό σκηνικό. Μετά το πρώτο θεαματικό σοκ, φάνηκε ότι το θέμα ήταν γνωστό στην πολιτική ελίτ, αλλά κοιτάζοντας προς τα πίσω υπήρχε και μια προαναγγελία. Το Δεκέμβρη ο Καζαμίας είχε δηλώσει, με ένα στυλ που φάνηκε τότε μισοσοβαρό -μισοαστείο, ότι ο ίδιος δεν θα ζητούσε περισσότερα από τις συντεχνίες. Αυτό ερμηνεύτηκε, τότε, από την αριστερή και συντεχνιακή κριτική ως έμμεση αναγνώριση ότι θα υπάρξουν και άλλα πακέτα μέτρων λιτότητας. Είναι βέβαια πιο λογικό να αναφερόταν στην κρίση των τραπεζών, η οποία θα φτάσει φέτος σε δυο σημεία κορύφωσης: τον Ιούνιο όταν θα φανεί αν τα έχουν καταφέρει με την ανακεφαλαιοποίηση τους και στο τέλος του χρόνου όταν θα πρέπει να πληρώσουν το δάνειο των τριών δις,σε τριετή χρεόγραφα, από το Δημόσιο. Τελικά, φαίνεται ότι ο Καζαμίας είχε ήδη προγραμματίσει εγχείριση τον Φεβρουάριο και άρα η πιθανότητα αποχώρησης ήταν από τότε υπαρκτή, ανεξάρτητα από την πορεία της οικονομίας. Η απουσία του, τον Φεβρουάριο πέρασε σχεδόν απαρατήρητη, και έτσι η εμφάνιση του είχε μια διπλή διάσταση: οι επενδύσεις ως είδος λύσης, και μια έξοδος με ανθρώπινα αίτια, που οδήγησε σε μια θεαματικά καθολική αποδοχή. Η αποχώρηση συνοδεύτηκε από μια εντυπωσιακή κίνηση ανακοινώσεων και συναντήσεων σε σχέση με τις ξένες επενδύσεις στην Κύπρο, με πιο χαρακτηριστική την επίσκεψη του επικεφαλής της Triple Five. Όλη η πολιτική ηγεσία - - ακόμα και ο Ν. Παπαδόπουλος - απέδωσαν τα εύσημα στον Υπουργό και στην προσφορά του, ενώ στον δημόσιο λόγο κυριαρχούσε ακόμα η αύρα των επενδύσεων. Η κίνηση με την εμφάνιση ενός δυτικού επενδυτή εβραϊκής καταγωγής ήταν ιδιαίτερα αφοπλιστική: μέχρι τώρα η κυβέρνηση της αριστεράς είχε υιοθετήσει πετυχημένα την προσέλκυση θεσμικών κεφαλαίων από την «ανατολή» - Ρωσία, Κίνα και πιο δύσκολες διαπραγματεύσεις με το Κατάρ. Η εμπλοκή δυτικών επενδυτών και μάλιστα με σχεσεις ή με το Ισραήλ, αφοπλίζει ουσιαστικά την κριτική ότι η αριστερά κοίταζε μόνο ανατολικά.

Σε αυτό το πλαίσιο, η αποχώρηση συνοδεύτηκε από δυο ειδών αφηγήσεις: Από την δεξιά κυκλοφορήσαν φήμες ότι η αποχώρηση του Καζαμία είχε να κάμει και με διαφωνίες με τον Χριστοφια στο θέμα της δημιουργίας καζίνων και στο θέμα της αντικατάστασης του διοικητή της κεντρικής του οποίου η θητεία λήγει στο τέλος

Απριλίου. Είναι γνωστό ότι ο Πρόεδρος είχε - και προφανώς έχει - επιφυλάξεις στο θέμα των καζίνων, και μάλλον δεν θα εισηγείτο ο ίδιος ο Κ. Καζαμίας την αντικατάσταση Ορφανιδη - με δεδομένη και την προσωπική σχέση που είχαν- αλλά και τα δυο ζητήματα είναι αμφίβολο αν θα το έκαναν να παραιτηθεί – το να υπερασπιστεί λ.χ. κάποιος τον Ορφανιδη είναι από μόνο του δύσκολο μπροστά στις ευθύνες του διοικητή για την κρίση των τραπεζών. Αντίθετα από τα αριστερά, η αποχώρηση ερμηνεύτηκε και σαν κίνηση με ουρά επιστροφής: αφού με τέτοια αποχώρηση ο Καζαμίας δημιούργησε ντε φάκτο ένα προφίλ αριστερού «ευρείας αποδοχής». Το άλλο όνομα στο χώρο της αριστεράς το οποίο προβλήθηκε ανάλογα ήταν ο Α. Χρίστου μετά την νίκη του με 58% στις δημοτικές της Λεμεσού - ο Χρίστου, όμως, βρίσκεται ήδη σε ένα θεσμικό ρόλο, ενώ ο Κ.Καζαμίας μπορεί να έχει και την στήριξη παραγόντων με άξονα την οικονομία.

Προεκλογικές πιθανότητες

Η Θεοχάρους τα έβαλε τελικά με τον Αναστασιάδη στο συνέδριο του ΔΗΣΥ και πήρε 13%. Μικρό μεν, αλλά όχι αμελητέο ποσοστό. Αν έπαιρνε 25%, θα ήταν σοβαρό. Αυτό το ποσοστό, είναι λογικό για ανθυποψηφιο ηγέτη κόμματος, αλλά αν μπορεί να αντλήσει μεταξύ 10-20% από τον Συναγερμό - και αυτό είναι ένα μεγάλο «αν -, τότε έχει πιθανότητες να πλησιάσει τους μονομάχους του 30%+. Ήδη, όμως, τοποθετείται και ένα είδος «κεντροαριστεράς» στο απορριπτικό μέτωπο με τον Ομήρου και τον Λιλλήκα που θέλουν να επιχειρηθεί η συμμαχία του αρχιεπισκόπου να παίξει και κεντρώα – κεντροαριστερά. Το πρόβλημα, εδώ βέβαια, είναι η αδυναμία του Λιλλήκα να προσελκύσει ψήφους, αλλά και ο κίνδυνος που διατρέχει η ΕΔΕΚ για διαρροές προς τα αριστερά της, αν φανεί ότι συμμαχεί, είτε με την δεξιά είτε με την αρχιεπίσκοπο ανοικτά.

Το πρόβλημα της υποψηφιότητας του κεντρώου χώρου είναι ακριβώς ότι αυτός ο χώρος είναι διάτρητος - σε επιδράσεις από τους πιο συμπαγείς χώρους της αριστεράς η της δεξιάς - και ετερογενής. Όταν λ.χ. συνυπάρχουν σε εκκλήσεις για συγκρότηση του «ενδιάμεσου χώρου» από την ΕΔΕΚ –κεντροαριστερά- και το ΕΥΡΩΚΟ –ακροδεξιά- είναι σαφές ότι τα όρια του «ενδιάμεσου χώρου» είναι ρευστά. Και όπως λαμβάνοντας υπόψη τα ιστορικά δεδομένα, είναι πιθανόν να εκφράσει την κεντροαριστερά σήμερα και μια μερίδα του ΔΗΚΟ παρά μια συμμαχία με πολιτικούς, όπως ο Κουλίας που εκφράζει και την διαφθορά του πολιτικού συστήματος. Το μόνο

συγκριτικό πλεονέκτημα της ΕΔΕΚ, σε αυτό το πλαίσιο, είναι η ύπαρξη του Ν. Παπαδόπουλου στο ΔΗΚΟ, ο οποίος θεωρείται και φροντίζει να το επιβεβαιώνει με τις άτσαλές του δηλώσεις, ως ακραίος εκφραστής των συμφερόντων του πλούτου. Η πρόσφατη «αριστερή» στροφή της ΕΔΕΚ στα οικονομικά έχει να κάμει και με την παρουσία του Νικολαΐδη στην βουλή, αλλά ίσως να έχει να κάμει και με την ελπίδα να αντλήσει η ΕΔΕΚ δυσαρεστημένους από τις νεοφιλελεύθερες επιλογές και πολιτικές από το χώρο του κέντρου. Το πόσο θα κινηθεί σε αυτόν τον χώρο η ΕΔΕΚ, θα φανεί και από την στάση της στο άμεσο μέλλον – όπως λ.χ. στο θέμα της επέκτασης του ορίου αφυπηρετησης.

Στο ΔΗΚΟ, αντίθετα μετά την συνάντηση με το ΑΚΕΛ, υπήρξαν μεν χαμηλοί τόνοι, αλλά αμέσως μετά την επιλογή Αναστασιαδη, το ΔΗΚΟ απέκλεισε, σύμφωνα με την καταγραφή του online Πολίτη, την πιθανότητα στήριξης του. Ταυτόχρονα, συνεχίστηκαν και τα δημοσιεύματα με αναφορές ότι οι διαδικασίες τις οποίες τροχοδρομεί το ΔΗΚΟ -συζήτηση για αρχές και μετά κοινό πρόγραμμα- μοιάζουν με τα πλαίσια μέσα από τα οποία προσεγγίζει το ΑΚΕΛ την συζήτηση για τις προεδρικές – πέρα από την ονοματολογία. Την Κυριακή, η «Καθημερινή» έριξε το όνομα του Μ. Κεραυνού, ως σκέψη στο ΔΗΚΟ, στο τραπέζι και προς την αριστερά και προς τους υπόλοιπους του κέντρου. Συγκεντρώνει αρκετά χαρακτηριστικά που θα βοηθούσαν την γραμμή του ΔΗΚΟ: υπουργός του Τάσσου αλλά και της συγκυβέρνησης του με το ΑΚΕΛ, επικεφαλής της Ελληνικής Τράπεζας και άρα προσκείμενος και στον αρχιεπίσκοπο. Δεν αναμίχθηκε στην πολιτική μετά την αποχώρηση του από το υπουργείο. Είναι κατά συνέπεια πολιτικά γνωστός αλλά ευρύτερα μη-δεσμευμένος. Το βασικό του μειονέκτημα είναι ότι έρχεται από τον χώρο των τραπεζών. Μπορεί η ύπαρξη τραπεζιτών να θεωρείται κατανοητή για το Υπουργείο Οικονομικών, αλλά όσο γίνεται πιο κατανοητό το σκάνδαλο των τραπεζών, ένας τραπεζίτης θα βρεθεί σε δύσκολη προεκλογική περίοδο, αν οι αντίπαλοι του θέλουν να ανοίξουν το θέμα – αν δεν ανοίξει ήδη από τα κάτω στην κοινωνία.

Από τον χώρο του ΑΚΕΛ προσδιορίστηκε το τέλος Ιουνίου ως χρόνος οριστικών αποφάσεων. Πάντως, εκτός από τον Κ. Καζαμία, ο οποίος λειτουργεί πλέον ως εν δυνάμει παράγοντας της αριστεράς με «ευρεία αποδοχή» - αν ξεπεράσει το θέμα υγείας με το πόδι του - ακούγεται και το όνομα του Ν. Κατσουρίδη, σε περίπτωση που ο Πρόεδρος αποφασίσει να μην διεκδικήσει. Πάντως, κατά την περίοδο των τελευταίων 2-3 μηνών, υπήρξε μια παράδοξη αντιμετώπιση μιας ενδεχόμενης υποψηφιότητας Χριστόφια: από την μια υπήρχε μια επίθεση που προσπαθούσε να

πείσει ότι ο Πρόεδρος δεν μπορεί να επανεκλεγεί στο δεύτερο γύρο. Αν, όμως, είναι ανέφικτη η επανεκλογή, είναι άξιον απορίας γιατί εξαπολύθηκε μια τέτοια επίθεση από τους αντίπαλους του, αντί να αφεθεί να κατεβεί στις εκλογές και να ηττηθεί, ευκολύνοντας τους. Υπάρχει, ενδεχομένως, μια ανησυχία για την προσωπική απήχηση του Δ. Χριστόφια, παρά τις επιθέσεις εναντίον του, ενώ η παρουσίαση του συνολικού του έργου, μπορεί, επίσης, να αλλάξει τα δεδομένα – έστω και χωρίς τα ΜΜΕ – και μπορεί να είναι αυτήν την πιθανότητα την οποία προσπαθούν να αποκλείσουν οι αντίπαλοί του. Από την άλλη, ο ίδιος ο Πρόεδρος είχε θέσει ως κριτήριο επαναδιεκδίκησης το κυπριακό και το είχε πει και μετά την εκλογή του. Οπότε, οι αποφάσεις του, αλλά και του ΑΚΕΛ, θα είναι και ευρύτερο βαρόμετρο.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Απεργία στο ιδιωτικό μονοπώλιο της τσιμεντοποιείας Κύπρου, νομοθετικές ρυθμίσεις στα εργασιακά και η προετοιμασία της νέας επίθεσης στους μισθωτούς του δημοσίου

Οι εργαζόμενοι στο τσιμεντοποιείο Βασιλικού συμπλήρωσαν την Δευτέρα, 19 μέρες απεργιακού αγώνα χωρίς όμως να καταφέρουν να κάμψουν την εργοδοτική αδιαλλαξία και να αναγκάσουν την εταιρεία να τιμήσει την υπογραφή και τις υποχρεώσεις της και να συμμορφωθεί με την τήρηση των συλλογικών συμβάσεων. Η απεργία αυτή διεξάγεται σε μια κρίσιμη στιγμή και για την οικονομία και για τις εργασιακές σχέσεις και αφορά πολύ περισσότερα από ότι τους όρους εργασίας των εργαζομένων στην συγκεκριμένη βιομηχανία. Αυτό το γνωρίζουν όλοι και για αυτό τόσο τα συνδικάτα όσο και οι εργοδότες επέμεναν στις "κόκκινες τους γραμμές" αντιμετωπίζοντας στρατηγικά τόσο την απεργία όσο και τις προεκτάσεις της. Υπενθυμίζουμε ότι σχεδόν ολόκληρη η οικοδομική βιομηχανία έχει ήδη παραλύσει λόγω έλλειψης τσιμέντου και ότι η προσπάθεια της εργοδοτικής πλευράς να στρέψει τους εργαζόμενους στο έτοιμο σκυρόδεμα ενάντια στους απεργούς της τσιμεντοποιείας δεν έφερε ιδιαίτερο αποτέλεσμα. Ούτε και η εισήγηση του ΚΕΒΕ για εισαγωγή τσιμέντου από το εξωτερικό φαίνεται να είναι εφικτή ή συμφέρουσα προς το παρόν. Πάντως και οι εργοδότες στο έτοιμο σκυρόδεμα συνασπίστηκαν μαζί τους εργοδότες στο τσιμεντοποιείο και τις οικοδομές (και την ΟΕΒ γενικότερα) μιλώντας

για την αναγκαιότητα νέων συλλογικών συμβάσεων με υποδιαίστερους όρους εργασίας λόγω οικονομικής κρίσης έτσι ώστε να μετακυληστεί το κόστος της κρίσης στους εργαζόμενους. Εν τω μεταξύ η επ' αόριστον απεργία στην Τοφάρκο για τις μονομερείς εργοδοτικές αποκοπές στα Ταμεία Προνοίας συνεχίζεται με τους απεργούς να διαδηλώνουν έξω από τα γραφεία της εταιρείας.

Στην τσιμεντοποιεία ΠΕΟ και ΣΕΚ καλούσαν επίμονα την εργοδοτική πλευρά να σεβαστεί την μεσολαβητική πρόταση του Υπουργείου Εργασίας ενώ και η ΔΕΟΚ ενεργοποίησε το απεργιακό της ταμείο προς στήριξη των απεργών και των οικογενειών τους. Η απεργία βρέθηκε την Δευτέρα σε κομβικό σημείο - είτε θα έληγε είτε θα επεκτεινόταν και σε άλλους κλάδους. Τελικά έληξε, μετά από την νέα παρέμβαση του Υπουργείου Εργασίας που κατέθεσε νέο περίγραμμα μεσολαβητικής πρότασης και κάποια προφορική συμφωνία με την οποία *"η εταιρεία ανέφερε πως σέβεται τον κώδικα εργασιακών σχέσεων και τη συλλογική σύμβαση και από την πλευρά τους οι εκπρόσωποι των εργαζομένων αποδέχθηκαν την έκκλησή μου για αναστολή των απεργιακών μέτρων"* όπως ανέφερε η κυρία Χαραλάμπους. Να σημειώσουμε εδώ ότι μια τέτοια γενικόλογη συμφωνία και μάλιστα γραπτώς είχε επιτευχθεί και μεταξύ ΟΕΒ και συνδικάτων στο πρόσφατο παρελθόν ακυρώνοντας τις προγραμματισμένες τότε απεργίες στα λιμάνια και αλλού χωρίς όμως να λυθούν πολλά ζητήματα καθώς οι δυο πλευρές διαφωνούσαν στην ερμηνεία της συμφωνίας και κατηγορούσαν η μια την άλλη για παραβίαση της σε σχέση με την οικοδομική αλλά και την ξενοδοχειακή και άλλες βιομηχανίες.

Μετά από 6 χρόνια διαβουλεύσεων και καθυστέρησης άρχισε η συζήτηση στην κοινοβουλευτική επιτροπή εργασίας των δυο νομοσχεδίων που τροποποιούν τις εργασιακές σχέσεις με στόχο την ενίσχυση του δικαιώματος συλλογικής οργάνωσης και της εφαρμογής των συλλογικών συμβάσεων. Συγκεκριμένα "προβλέπεται ότι σε περίπτωση που επιχείρηση εργοδοτεί τουλάχιστον 30 άτομα και ο εργοδότης αρνείται να αναγνωρίσει τη συντεχνία για σκοπούς διαπραγμάτευσης, τότε η συντεχνία έχει τη δυνατότητα να υποβάλει αίτηση στον Εφορο Συντεχνιών (Διευθυντή του Τμήματος Εργασιακών Σχέσεων) για έκδοση διατάγματος αναγνώρισης, υπό την προϋπόθεση ότι το 25% των εργαζομένων είναι ήδη μέλη της συντεχνίας.

Επίσης, προβλέπεται η δυνατότητα του Εφόρου να διεξάγει μυστική ψηφοφορία ώστε ελεύθερα οι εργαζόμενοι να αποφασίζουν κατά πόσον επιθυμούν να εκπροσωπηθούν

από συντεχνία. Αν το αποτέλεσμα καταδείξει ότι πέραν του 50% των όσων έλαβαν μέρος (και αυτοί αποτελούν το 40% του συνόλου), τότε ο Εφορος εκδίδει Διάταγμα αναγνώρισης. Διάταγμα μπορεί παράλληλα, να εκδοθεί χωρίς τη διεξαγωγή μυστικής ψηφοφορίας αν διαπιστωθεί ότι ποσοστό πέραν του 50% είναι ήδη μέλη της συντεχνίας." Προβλέπονται επίσης κυρώσεις και ποινές θέμα με το οποίο φέρεται να διαφωνεί η ΟΕΒ όπως επίσης και με τον κατώτατο αριθμό εργαζομένων και το ποσοστό των εργαζομένων μελών συντεχνίας που εξυπακούουν υποχρεωτική αναγνώριση τα οποία η ΟΕΒ θεωρεί πολύ χαμηλά. Όσον αφορά τις υφιστάμενες συλλογικές συμβάσεις τα συνδικάτα φαίνεται να αποκτούν το δικαίωμα για προσφυγή στα δικαστήρια όταν παραβιάζονται.

Το δίδυμο του κεφαλαίου στην βουλή Αβέρωφ-Παπαδόπουλος μαζί με τον Κουλία κατάθεσαν τώρα πρόταση για επέκταση του ορίου αφυπηρέτησης των μισθωτών του δημοσίου στα 64. Μια πρόταση που κτυπά για άλλη μια φορά την νεολαία και που μεταξύ άλλων αυξάνει περαιτέρω την ήδη ψηλή ανεργία. Η πρόταση αυτή αναμένεται επίσης να αυξήσει αντί να μειώσει τις κρατικές δαπάνες και ενδέχεται να είναι αντισυνταγματική. Νομική Υπηρεσία, Υπουργείο Οικονομικών και Τμήμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων αντέδρασαν με την κυβερνητική πλευρά να εκφράζει την αντίθεση της. Από πλευράς των εργαζομένων ήδη ΠΑΣΥΔΥ και ΟΕΛΜΕΚ διαφώνησαν με την πρόταση όπως επίσης και όλες οι φοιτητικές παρατάξεις περιλαμβανομένων των παρατάξεων των κομμάτων ΔΗΚΟ-ΔΗΣΥ. Γιατί όμως Αβέρωφ-Παπαδόπουλος επιμένουν σε αυτή την πρόταση παρότι θα αυξήσει τα κρατικά έξοδα; Ακριβώς για να δημιουργήσουν πρόβλημα στους κυβερνητικούς προϋπολογισμούς μπορεί να πει κάποιος. Μια πιο προσεκτική ανάγνωση όμως μπορεί να προσθέσει - έτσι ώστε από τη μια να δημιουργήσουν κλίμα για τα επόμενα στάδια της επίθεσης ενάντια στη μισθωτή εργασία συνολικά αλλά και από την άλλη να προετοιμάσουν το έδαφος για την μεγάλη επίθεση που σχεδιάζουν στα συνταξιοδοτικά ταμεία των εργαζομένων.

Η ΠΑΣΥΔΥ πάντως με δήλωση του επανεκλεγέντα Γενικού της Γραμματέα αναφέρεται σε "συστηματική και μεθοδευμένη η προσπάθεια από εκπροσώπους των εργοδοτικών οργανώσεων, μερίδα βουλευτών και μερίδα δημοσιογράφων ενάντια στους μισθωτούς του δημοσίου". Κάνει ακόμη λόγο για «μεθοδευμένες προσπάθειες που καταβάλλονται για εξαίρεση του πλούτου από οποιαδήποτε συνεισφορά» και

εκφράζει την έντονη δυσαρέσκεια και την πρόσφατη ψήφιση από τη Βουλή του νόμου για διακανονισμό φορολογικών οφειλών πολλών εκατομμυρίων και επισημαίνει ότι τέτοιες ενέργειες όχι μόνο δεν βοηθούν στην καταπολέμηση της φοροδιαφυγής και της φοροκλοπής, αλλά αντίθετα την ενθαρρύνουν και τη γιγαντώνουν.

Τέλος σύμφωνα με στοιχεία της eurostat που δημοσιεύει ο Φιλελεύθερος είναι χαμηλό το εργατικό κόστος στην Κύπρο και ψηλός ο μέσος όρος ηλικίας εξόδου από την εργασία σε σχέση με τις άλλες χώρες της ευρωζώνης

http://paratiritirioergasias.blogspot.com/2012/03/blog-post_2604.html

Το ζήτημα του νέου διοικητή της Κεντρικής: Όταν τα κυκλώματα των τραπεζών προσπαθούν να λογοκρίνουν τις ευθύνες τους

Παρά το βάρος των ευθυνών και των ενοχών/λαθών που βαρύνουν τον διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας, τα συμφέροντα και τα δίκτυα τα οποία έχει κτίσει και ενθαρρύνει με τις επιλεκτικές παρεμβάσεις του, κινήθηκαν για να κατασκευάσουν πιέσεις ώστε να διατηρήσει την θέση του. Έτσι, την Δευτέρα ο Μ. Σαρρής, τον οποίο διόρισε ο ίδιος ο Ορφανίδης ως επικεφαλής της Λαϊκής τράπεζας, δημοσιοποίησε στην εφημερίδα Stockwatch - η οποία επίσης πρόσκειται στον Ορφανίδη - ότι είχε στείλει οδηγία στις τράπεζες να είναι προσεκτικές και να του υποβάλουν έκθεση για «τη στρατηγική που ακολουθούσαν οι τράπεζες και τα μέτρα που λαμβάνονταν για την αντιμετώπιση των κινδύνων.»

Προφανώς, είτε δεν τον πληροφόρησαν καλά, είτε δεν άσκησε την εποπτική του δικαιοδοσία και εξουσία, αφού τελικά οι τράπεζες βρέθηκαν με μεγάλο απόθεμα ελληνικών ομολόγων. Όπως παρατηρεί ο Ι. Ιωσηφίδης σε κείμενο στον κυριακάτικο τύπο: «Μάλιστα όφειλε ο Διοικητής να απαιτεί από τις τράπεζες να διενεργούν συχνά stress tests, καθώς και τακτικές εκτιμήσεις κινδύνων.»

Ταυτόχρονα, εκκρεμούν καταγγελίες από τον Πασέχα ότι μπορεί να αγοράστηκαν ελληνικά ομόλογα και από την Κεντρική Τράπεζα. Η ανανέωση, κατά συνέπεια, της θητείας του κ. Ορφανίδη, θα έστελνε ένα μήνυμα ατιμωρησίας στον τραπεζιτικό τομέα. Διότι έχει ήδη τεθεί θέμα έρευνας για το σκάνδαλο των τραπεζών και απλώς

ειπώθηκε ότι θα «γίνει αργότερα». Και στην περίπτωση του κ. Ορφανίδη το ζητούμενο είναι απλώς ο μη-επαναδιορισμός, παρά η αναζήτηση ευθυνών. Διότι ακόμα και αν επικαλεστεί την πολιτική της μη παρέμβασης, με βάση την ιδεολογία του, ο κ. Ορφανίδης, υπήρξε μεροληπτικός και μη συνεπής: παρέβηκε εξόφθαλμα λ.χ. και στην πολιτική πέρα από την αρμοδιότητα του την άνοιξη του 2011, ενώ παρενέβη και παρασκηνιακά, όπως καταγράφει ο Χ. Σταυράκης, για να εξασφαλίσει ένα δάνειο για τις τράπεζες - τα τριετή ομόλογα του 2009 - με ψευδείς παραστάσεις - για χαμηλοτοκα δάνεια σε κυπριακές επιχειρήσεις-νοικοκυριά.

Η επιχειρηματολογία των υποστηρικτών του Ορφανίδη, στηρίζεται στο ότι υπάρχει ακόμα ένα πέπλο λογοκρισίας για τις ευθύνες του σκανδάλου των τραπεζών – και το πώς επηρέασε ήδη την κρίση στην Κύπρο. Το επιχείρημα τους ήταν ότι «θα ήταν καλά» να μείνει ο Ορφανίδης, επειδή η Κύπρος περνά μια δύσκολη περίοδο. Έτσι, αφαιρούνται όλες οι γνωστές οι εν δυνάμει ευθύνες και παρουσιάζεται η κρίση λες και είναι καλοκαιρινή μπόρα. Ενδεχομένως, το ζητούμενο να μην είναι μόνο ο Ορφανίδης – οι κύκλοι του τραπεζιτικού κεφαλαίου, αλλά και διευθυντικά άτομα, οι οποίοι κερδοσκόπησαν με το χρήμα που πήραν από τα κρατικά χρεόγραφα, θα ήθελαν να μείνει για πάντα κλειστό το ζήτημα των ευθυνών. Διότι ακόμα και σε λογικό επίπεδο, η ιδέα να διατηρηθεί στην θέση του ένα άτομο που απέτυχε να κατανοήσει και να πιστέψει ότι θα γινόταν το «κούρεμα» των ελληνικών ομολόγων - και οι δηλώσεις του το τεκμηριώνουν αυτό - και που φαίνεται να ενθάρρυνε με την μη πρακτική παρέμβαση του την όλη διαδικασία αγοράς τους, δεν είναι συνεπής. Σαφώς, χρειάζονται αλλαγές στο τρόπο που λειτούργησε η Κεντρική Τράπεζα. Αν, όμως, μερικοί θα ήθελαν κάποιο στην κεντρική για να τους καλύπτει, ή ίσως και να προωθήσει την επιθυμία τους να αναλάβει η πολιτεία το κόστος της ζημιάς, χωρίς να εμπλακεί στην διοίκηση τους, τότε προφανώς η απόπειρα πίεσης για τον Ορφανίδη είναι και απόπειρα συγκάλυψης ενοχών και ευθυνών. Πρέπει λ.χ. να διερευνηθεί αν κάποιοι κέρδισαν - μπόνους ή οτιδήποτε άλλο - από την αγορά των ελληνικών ομολόγων. Λογικό είναι να θέλουν συγκάλυψη μερικοί.

ΣΧΟΛΙΑ

Σημειολογική αναφορά στην φιγούρα του κ. Γκερμεζιάν

Σάββας Μενοίκου

«Όλες οι πλευρές της ζωής των κοινωνιών μέσα στις οποίες κυριαρχούν οι σύγχρονες συνθήκες παραγωγής, παρουσιάζονται σαν μια τεραστια συσσώρευση θεαμάτων.»

Σημείο του θεάματος:

«Οι Γκερμεζιάν έχουν κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Δεν μπαίνουν σε Χρηματιστήρια. Δεν τους αρέσει η προβολή,αν και πλέον μετά την επίσκεψη στην Κύπρο αυτό είναι εν αμφίβολο. Διατηρούν τις οικογενειακές αρμενικές και εβραϊκές παραδόσεις.» Φιλελεύθερος 18/3.

Και ξαφνικά, μέσα από τις κάμερες και τις φωτογραφίες των εφημερίδων εμφανίστηκε ένας χαρακτήρας σαν από φιλμ του Woody Allen: Εβραίος της ανατολής, με επίθετο αρμένικο, με επιχειρήσεις και κεφάλαια παντού, ο οποίος ερχόταν να επενδύσει στο φυσικό αέριο και ό,τι άλλο προκύψει, την ίδια ακριβώς εβδομάδα που οι Moody's έριχναν ακόμα μια, πιο ήπια, υποβάθμιση. Σαφώς, ο κ. Γκερμεζιάν στήριζε την κυπριακή οικονομία – δήλωσε μάλιστα ότι αγνοώντας τους οίκους αξιολόγησης και τα χρηματιστήρια, θα αγόραζε κυπριακά ομόλογα.

Συμπαραδηλωσεις

Μας αγοράζει το Ισραήλ; Ποιό Ισραήλ; Ποιά μερίδα του εβραϊκού κεφαλαίου; Φιλο-ακροδεξιοί του πολέμου; Ή της αντίπαλης, φιλελεύθερης, παράδοσης;

«Στενός φίλος του Ομπάμα. Σχετικά πρόσφατα – μετά τις πλημμύρες και την καταστροφή στο Νιου Τζέρσεϊ – πρόσφερε μετά από έκκληση του Μπαράκ Ομπάμα, 200 εκατ. δολάρια μετρητά, για ανοικοδόμηση της πόλης.»

Ανάγνωση δεύτερη: γιατί έρχεται ένας τύπος από τη Δύση για να στηρίξει ένα κομμουνιστή πρόεδρο που είναι στόχος διαφόρων εσωτερικά, οι οποίοι τον κατηγορούν ότι δεν είναι φίλο-δυτικός και ότι κρατά ισορροπίες στην μεσανατολική διαμάχη;

Παράδοξη γεωπολιτική συγκυρία: την ίδια περίοδο κατά την οποία κάποιοι κτίζουν μια θεαματική φόρτιση ανάμεσα στο Ισραήλ και το Ιράν, εμφανίζεται ένας τύπος που είναι Εβραίος αλλά κατάγεται από το Ιράν. Κάποιος που διατηρεί οικογενειακές παραδόσεις δυο κοινοτήτων μεταναστών - Αρμένιων και Εβραίων - διατηρεί, άραγε, σχέσεις και με τον χώρο/χώρα καταγωγής του; Είναι κλισέ να το περιμένει κάποιος, αλλά, πάλι, η έννοια της «Διασποράς» στην συγκεκριμένη περίπτωση αγγίζει

πολλαπλές διασταυρώσεις: Ιραν-Αρμενια-Ισραηλ. Οι δυο πρώτες «χώρες - βάσεις» παραπέμπουν, γεωπολιτικά, και στην Ρωσία, ενώ η τρίτη [όπως και πολλες κοινοτητες της εβραϊκης η αρμενικης Διασπορας] παραπέμπει στη Δυση/ΗΠΑ.

Αφηγήσεις

Γιατί λοιπόν να έρθει εδώ τώρα;

Γεωπολιτική της καπιταλιστικής οικονομίας σε μια εποχή κρίσης ηγεμονίας: Γιατί έρχονται και οι Κινέζοι, ήρθαν ήδη οι Ρώσοι.

Οι Αμερικανοί είναι ήδη εδώ.

Το ίδιο και οι Άγγλοι.

Οι Μεγάλες Δυνάμεις συγκλίνουν στο συνοριακό σημείο.

Αλλά αυτή η διαχυτικότητα στο προσωπικό επίπεδο;

«*Είναι επίσης χαρακτηριστική μια δημόσια δήλωση του επικεφαλής του μεγαλύτερου οίκου ακινήτων των ΗΠΑ για τον κ. Νάντερ [Γκερμεζιάν]. Είναι ο πιο δύσκολος μου συνεργάτης, αλλά και ο πιο έντιμος και κυρίως απολαμβάνω κάθε στιγμή διαπραγμάτευσης μαζί του.*»

Η εικόνα από τον Woody Allen και πάλιν.

Μια λογοκριμένη αφήγηση: Μήπως ο κ. Γκερζεμιάν κοιτάζοντας γύρω του, βλέπει στην Κύπρο μια πολιτική, η οποία κατέφερε, και καταφέρνει ακόμα, και ιδιαίτερα σε αυτήν την περίπλοκη συγκυρία, να χειρίζεται ένα κομβικό σημείο με επιτυχία; Εδώ διασταυρώνονται ιστορικά ρεύματα, όπως ο Χριστιανισμός και το Ισλάμ, αλλά και γεωπολιτικές δυναμικές από τις μεγάλες δυνάμεις. Από την οπτική κάποιου ξένου, είναι λογικό να φαίνεται ότι υπάρχει εδώ μια διαχείριση που αντλεί αποδοχή από τον κεντροευρωπαϊκό πυρήνα, όπως πιστοποίησαν και οι κκ. Σουλτς - πρόεδρος του ευρωκοινοβουλίου - και Μέρκελ - της γερμανικής κυβέρνησης- αλλά και από την Ρωσία, τις ΗΠΑ, και την Κίνα - και με το Ισραήλ και με τους Παλαιστίνιους ως σύμβολα της διαμάχης στην περιοχή. Σε αυτήν την λογοκρινόμενη αφήγηση ο Δ. Χριστόφιας εμφανίζεται ως ένας πολιτικός με γεωπολιτική στρατηγική σκέψη, ο οποίος εκφράζει τη θέση της Κύπρου σαν σημείο πολλαπλών διασταυρώσεων. Και ως ενδεχομένως πρότυπο - όραμα που μπορεί να είναι και ευρύτερα χρήσιμο για το μέλλον της περιοχής. Μια γεωπολιτική που αναζητά τις ισορροπίες μετά από 60

χρόνια μεσανατολικών πολέμων, αναγνωρίζοντας ότι στην περιοχή εμπλέκονται όλες οι μεγάλες δυνάμεις πια.

Μπορεί να πει κάποιος ότι ήταν συγκυρία. Συγκυρία ή γοητεία.

Μια επένδυση είναι μια επένδυση. Το κέρδος είναι κέρδος. Μπορεί να είναι αμοιβαίο; Το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα – αλλά υπάρχουν κεφάλαια κοινοτήτων – σταθερών ή μεταναστευτικών;
Πώς θα μπορούσε να εκφραστεί η ταξική-ιστορική συνείδηση σε ένα συνοριακό σημείο της γεωπολιτικής όπως η Κύπρος. Στα σύνορα δημιουργούνται είτε πολεμικά τείχη, είτε χώροι συγκλίσεων. Μπορεί να υπάρχει σύγκλιση χωρίς εξωτερικές ισορροπίες;

Μπορεί οι διαφορετικές αφηγήσεις να είναι απαντήσεις σε διαφορετικά ερωτήματα. Όπου και πάλιν μερικά ερωτήματα λογοκρίνονται στον εσωτερικό «δημόσιο λόγο». Παράδοξο επίσης…;

ΔΙΕΘΝΗ

Λιβύη: Συγκρούσεις ανατολικά και δυτικά

Το σαββατοκύριακο οι ανταποκρίσεις από την Λιβύη μιλούσαν για δύο νέες εστίες συγκρούσεων. Αρχικά, στην Βεγγάζη ξέσπασαν συγκρούσεις - και με όπλα -όταν οι οπαδοί της απόσχισης, προσπάθησαν να κάνουν πορεία και φαίνεται ότι βρέθηκαν απέναντι σε αντίπαλους του διαχωρισμού της χώρας.
Την Δευτέρα μεταδόθηκε από την Τρίπολη ότι έγιναν συγκρούσεις σε μια περιοχή της πρωτεύουσας ανάμεσα σε κανταφικούς και μέλη των ένοπλων ομάδων αντικανταφικων από την Ζιντάν**.**
Ταυτόχρονα, ανακοινώθηκε, μέσω Αλ Τζαζίρα, ότι συνελήφθη στην Μαυριτανία ο υπεύθυνος των μυστικών υπηρεσιών επί Καντάφι και ξεκίνησε ένα θέαμα γύρω από την απέλαση-παράδοση του.
http://rt.com/news/libya-clashes-militia-gaddafi-loyalists-857/

Συρία: πρακτικές Αλ Κάϊντα

Στην επέτειο της αρχής των κινητοποιήσεων, οι οπαδοί της συριακής κυβέρνησης κατέλαβαν τις κεντρικές πλατείες δίνοντας ένα έντονο μήνυμα μαζικής παρουσίας. Η συριακή τηλεόραση έδειχνε εκδηλώσεις από τις περισσότερες πόλεις. Μέχρι και από την Ντέρα από όπου ξεκίνησαν οι κινητοποιήσεις. Δεν υπήρχαν εικόνες παρατήρησε κάποιος από την Χομς και την Χάμα, αν και στις δυο πόλεις φαίνεται να υπάρχει διχασμός παρά μόνο οπαδοί της αντιπολίτευσης. Η προπαγάνδα ενάντια στην αντιπολίτευση που φαίνεται να έχει επίδραση χρησιμοποίησε έντονα ένα σύνθημα από την Χομς ενάντια στους αντίπαλους τους στην πόλη: «οι Χριστιανοί στην Βηρυτό, οι Αλεβιτες στον τάφο». Και όπως παραδέχονται και σάϊτς της αντιπολίτευσης, η πλειοψηφία του πληθυσμού στηρίζει το «καθεστώς» και γιατί ακριβώς φοβάται την αντιπολίτευση.

Η αντιπολίτευση, η οποία έχασε και τις τελευταίες στρατιωτικές της θέσεις στα τουρκοσυριακα σύνορα, επανεμφανίστηκε με επιθέσεις παγιδευμένων αυτοκινήτων και επιθέσεις ενόπλων κατά το πρότυπο της Αλ Κάϊντα στο Ιράκ, η οποία θεωρείται βασικός παίκτης ανάμεσα στους ένοπλους της αντιπολίτευσης. Από την άλλη, η στροφή της οργάνωσης της αντιπολίτευσης στην Τουρκία, προς την ξένη επέμβαση, οδήγησε σε αποχωρήσεις «προσωπικοτήτων». Ενδέχεται μερίδα της αντιπολίτευσης να λάβει μέρος στις βουλευτικές.

Συνεχίζεται, ταυτόχρονα, και η προσπάθεια του Κόφι Αννάν για συμφωνία, σε τόνους πλέον που φαίνονται να σέβονται την κυριαρχία της Συρίας.

Ισραήλ: το νέο αντιπυραυλικό σύστημα λειτούργησε, αλλά μπορεί να αντέξει το κόστος;

Αναλύοντας το επεισόδιο της επίθεσης στην Γάζα ο U. Avnery υπενθύμισε ότι το Ισραήλ ξεκίνησε πάλι τους σκοτωμούς, κτυπώντας μια μικρή - σε σύγκριση λ.χ. με την Χαμάς ή την Τζιχάντ - παλαιστινιακή ομάδα και ακολούθησε η τελετουργία – με παλαιστινιακές ρουκέτες και ισραηλίτικούς βομβαρδισμούς. Υπήρξαν μόνο νεκροί Παλαιστίνιοι [σκοτώθηκαν 26], αλλά λόγω μιας «βροχής από ρουκέτες», ένα εκατομμύριο ισραηλινοί, οι οποίοι ζουν κοντά στη Γάζα, αναγκάστηκαν να ζήσουν κάπως υπό επιτήρηση ή όπως το θέτει ο Avnery, σε ένα δωμάτιο του σπιτιού τους. Οι ζημιές από τις παλαιστινιακές ρουκέτες ήταν συγκριτικά λίγες και υπήρξαν και μερικοί τραυματισμοί.

Τα στρατιωτικά συμπεράσματα της διαμάχης: ακόμα και μια μικρή παλαιστινιακή ομάδα έχει πολύ μεγάλο στοκ ρουκετών πια – οι πιο μεγάλες οργανώσεις θα έχουν πολύ πιο μεγάλο στοκ και πιο ανεπτυγμένο. Σαφώς, το Ισραήλ έχει πρόβλημα.

Όμως το νέο σύστημα αναχαίτισης πυραύλων λειτούργησε εκπληκτικά καλά.

Το πρόβλημα είναι το κόστος: κάθε αναχαίτιση κοστίζει πολύ ακριβά ενώ οι παλαιστινιακές ρουκέτες γίνονται πάμφθηνα.

«*Το πρόβλημα είναι ότι μια παλαιστινιακή ρουκέτα κοστίζει μερικές εκατοντάδες σιέκελ, ενώ ένας πύραυλος αναχαίτισης του Iron Dome κοστίζει 315 χιλιάδες σιέκελ. Κατά την διάρκεια των τεσσάρων ημερών [των «μαχών»] ξοδεύτηκαν 17.6 εκατομμύρια σιέκελ, όσον αφορά το κόστος των πυραύλων που χρησιμοποιήθηκαν. Αυτό πέρα από το κόστος του συστήματος του ίδιου*.»

http://www.counterpunch.org/2012/03/16/the-fighting-in-gaza/

Οπότε και πάλιν το ίδιο αδιέξοδο για την ισραηλιτική πολιτική: αφού οι Παλαιστίνιοι δεν εξαφανίζονται και ζουν σε συνθήκες όπως στην Γάζα απλώς θα πληθαίνουν και θα εξοπλίζονται.

Ξυπνά η εργατική τάξη;

Η Ινδία περηφανεύεται πια ότι είναι η χώρα στην οποία έγινε η πιο μαζική γενική απεργία της ιστορίας, με πάνω από 100 εκατομμύρια συμμετέχοντες.

Στην Ισπανία, τα συνδικάτα φαίνονται να κινητοποιούν χιλιάδες στους δρόμους, παρά να ακολουθούν απλώς τελετουργίες.

Ακόμα και στην Γερμανία, τα συνδικάτα του δημόσιου τομέα ετοιμάζονται για αντιπαράθεση, αν μέρος των κερδών των επιχειρήσεων και της οικονομίας δεν μοιραστούν και στους εργαζόμενους.